ΤΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΤΟΥ ΤΡΟΜΟΥ

ΤΟΥ ΤΖΕΊΜΣ ΣΜΙΘ

ΤΟ ΦΑΝΤΑΣΜΑ

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

Ὁ καθηγητὴς Οὐΐλλιαμ μοῦ σύστησε νὰ βρῶ γιὰ τὴ νυκτερινή μας ἐκστρατεία μιὰ σμίλη κ' ἕνα σφυρί. Γιὰ ὅλα τ' ἄλλα μοῦ εἶπε πὼς θὰ φρόντιζε ὁ ἴδιος.

Πῆγα καὶ τὰ ζήτησα καὶ τὰ δυὸ ἀπὸ ἕνα φίλο μου γλύπτη.

Ὅταν γύρισα στοῦ καθηγητοῦ τὸν βρῆκα ἕτοιμο, νὰ μὲ περιμένῃ.

— Πρέπει νὰ φᾶμε κάτι πρὶν φύγουμε, μοῦ εἶπε. Παρήγγειλα νὰ μᾶς φέρουν ἕνα ὀρνίθι ψητὸ καὶ σαμπάνια.

Δὲν εἶχε τελειώσει τὴν φράσι του κ' ἦρθε τὸ γκαρσόνι μὲ ἕνα δίσκο φαγητῶν. Καθήσαμε καὶ φάγαμε, μὰ ὅπως κατάλαβα, ἡ ἴδια νευρικότης ποὺ κατεῖχε ἐμένα κατεῖχε καὶ τὸν καθηγητή.

Μιλοῦσε νευρικά, φαινόταν ἀφρημένος, φαινόταν βυθισμένος σὲ σκέψεις.

Τὸν ρώτησα τί ἐννοοῦσε μὲ τὰ λόγια ποὺ μοῦ εἶπε στὸ δρόμο ὅταν γυρίζαμε ἀπ' τὸ νεκροταφεῖο. Κούνησε σοβαρὰ τὸ κεφάλι του καὶ μοῦ ἀπάντησε :

— Ὅτι ἔχω νὰ σοῦ πῶ, φίλε μου, συνοψίζεται σὲ μιὰ καὶ μόνη φράσι : Γύρω μας ὑπάρχει βαθύ μυστήριο !..

— Ναί, εἶπα, αὐτὸ εἶνε ἀλήθεια. Ἀλλ· γιατὶ φοβᾶστε πὼς δὲν θὰ βροῦμε τὸ πτῶμα τοῦ Στῆβενς μέσα στὸ μνῆμα του ;

— Γιατὶ δὲν θὰ ὑπάρχῃ πειὰ ἐκεῖ ἴσως... Ὅταν ἕνας νεκρὸς ξαναγυρίζῃ στὴ ζωὴ μὲ τὴν ἀπόφασι νὰ κάμῃ κακό, δὲν μένει βέβαια μέσα στὸ μνῆμα του. Φροντίζει νὰ μεταφερθῇ κάπου ἄλλοῦ γιὰ περισσότερη ἀσφάλεια.

— Κάπου ἄλλοῦ ! Καὶ ποῦ μπορεῖ νὰ καταφύγῃ ἕνας νεκρός ;

— Αὐτὸ δὲν μπορῶ νὰ τὸ ξέρω. Πάντως θὰ φροντίσουμε νὰ τὸ μάθουμε. Ἐκτὸς ἂν βροῦμε τὸ πτῶμα στὴ θέσι του...

— Δὲν εἶνε πολὺ ἐπικίνδυνο ἄραγε αὐτὸ ποὺ ἐπιχειροῦμε ἀπόψε ;

— Ναί, εἶνε ἐξαιρετικὰ ἐπικίνδυνο. Φοβᾶστε ; Διστάζετε ;

— Ὄχι, ὄχι, ἀρκεῖ ὅτι βρίσκουμαι μαζύ σας. Μαζύ σας θὰ κατέβαινα καὶ στὸν Ἅδη ! Ἐξ ἄλλου πρέπει νὰ δώσουμε ἕνα τέλος σ' αὐτὴ τὴν τρομερὴ ἱστορία.

— Ναί, πρέπει νὰ νικήσωμεν. Ἐγὼ χάριν τῆς ἐπισήμης, σεῖς χάριν τῆς κ. Στῆβενς, τὴν ὁποίαν ἀγαπᾶτε καὶ ἡ ὁποία εἶνε πραγματικῶς ἀξιολάτρευτος... Ἔπειτα ἔχω λάβει τὰ μέτρα μου γιὰ τοὺς ἄμεσους κινδύνους. Κρατῶ ἐπάνω μου ἅγιον ἄρτον. Συγχρόνως πάρε αὐτὸ τὸν σταυρό. Ἔχει μέσα τίμιο ξύλο, γνήσιο τίμιο ξύλο, τὸ ὁποῖο θὰ μᾶς προστατεύσῃ ἀπὸ τὰς ἐπιθέσεις τοῦ φαντάσματος. Ἔχω καὶ γὼ ἐπάνω μου ἕνα ὅμοιο.

— Φοβᾶστε σοβαρῶς ἐπίθεσιν ἐκ μέρους τοῦ βρυκόλακος τοῦ Στῆβενς ;

— Βεβαιότατα. Οἱ βρυκόλακες ναρκοῦνται τὴν ἡμέρα καὶ ἔρχουνται στὶς αἰσθήσεις των τὴν νύχτα, ἀπὸ τῆς δύσεως τοῦ ἡλίου καὶ κατόπιν. Τὴν ἡμέρα εἶνε σχεδὸν πτώματα, χωρὶς ζωή, βυθισμένοι σ' ἕνα ὕπνο παγωμένο, κρύο, μυστηριώδη. Τὴν νύχτα ὅμως ἔχουν τεραστία δύναμι, εἶνε ἐπικίνδυνοι, μποροῦν νὰ γίνουν ἀέρας καὶ νὰ χαθοῦν ἀπὸ τὰ μάτια τῶν ἀνθρώπων, μποροῦν νὰ μεταμορφωθοῦν σὲ νυχτερίδα, σὲ λύκο, σὲ κόρακα !...

— Τότε, γιατὶ νὰ μὴ κάνουμε ὅτι ἔχουμε νὰ κάνουμε τὴν ἡμέρα ;

— Τὴν ἡμέρα ;.... Καλέ μου φίλε, μακάρι νὰ ἦταν εὔκολο αὐτό ! Λησμονεῖς ὅμως τὰς δυσκολίας ποὺ ὑπάρχουν. Πῶς θ' ἀνοίξουμε τὴν ἡμέρα τὸ κενοτάφιο τῶν Στῆβενς στὸ νεκροταφεῖο ! Μὲ ποιὰ δικαιολογία ; Τί ἐξηγήσεις θὰ δώσουμε γιὰ τὰς ἐνεργείας μας αὐτάς ; Τὸ νεκροταφεῖο θὰ γινόταν ἀνάστατο σὲ μιὰ τέτοια περίπτωσι, θὰ ἐπενέβαιναν ἡ ἀρχές, θὰ χαλοῦσαν τὸν κόσμο ἡ ἐφημερίδες. Θὰ ἐκθέταμε τὴν κ. Στῆβενς, καὶ τὸ γεγονὸς αὐτὸ θ' ἀναστάτωνε ὅλη τὴν Ἀγγλία...

— Ἔχετε δίκηο.

— Δυστυχῶς ἔτσι εἶνε. Πρέπει νὰ ἐργασθοῦμε τὴν νύκτα, χωρὶς νὰ μᾶς ἀντιληφθῇ κανείς. Ἂν μᾶς δῇ κανένας ἀπ' τοὺς φύλακας τοῦ νεκροταφείου ἡ ὑπόθεσις αὐτὴ χάνεται πρὸς τὸ παρόν, μᾶς φεύγει ἀπὸ τὰ χέρια. Προτιμῶ νὰ παλαίσω μὲ τὸ ἴδιο τὸ φάντασμα τοῦ Στῆβενς παρὰ νὰ γίνω ἀντιληπτὸς ἀπὸ κανένα.

Εἴχαμε τελειώσει τὸ δεῖπνο μας κ' ἐσηκωθήκαμε ἀφοῦ ἔπιαμε ἀπὸ ἕνα ποτῆρι κονιάκ.

— Ἐμπρός ! μοῦ εἶπεν ὁ καθηγητὴς κ' ἔκαμε τὸ σταυρό του. Ὁ Θεὸς ἂς μᾶς βοηθήσῃ, φίλε μου... Ἐσταυροκοπήθηκα γεμάτος συγκίνησι κ' ἐκατέβηκα μαζύ του κρατῶντας διπλωμένα σ' ἕνα χαρτὶ τὸ σφυρὶ καὶ τὴν σμίλη...

Ἐπροχωρήσαμε λίγο κ' ἐπήραμε ἕνα ἁμάξι. Ἡ καρδιά μου ἦταν σφιγμένη. Ὁ καθηγητὴς τὸ ἀντελήφθη καὶ μοῦ εἶπε :

— Ἔσο θαραλέος ! Μᾶς χρειάζεται πολὺ ψυχραιμία. Ποιὸς ξέρει, ἴσως μπορεῖ νὰ γυρίσουμε καὶ ἄπρακτοι. Μὴ λησμονεῖς ὅτι κάθε νύχτα τὸ φάντασμα ἐμφανίζεται ἢ στὸ νεκροταφεῖο ἢ στὰ πέριξ. Προχθὲς ἀκόμη, ὅπως ἔμαθα, μερικοὶ πολῖται ποὺ γύριζαν στὰ σπίτια τους, κοντὰ στὸ μέρος ποὺ βρίσκεται τὸ νεκροταφεῖο, ἀντίκρυσαν ἕνα τεράστιο λυκόσκυλλο κ' ἔφυγαν τρομαγμένοι. Θάρρος λοιπόν...

Ἐμείναμε καὶ οἱ δύο σιωπηλοί, βυθισμένοι στὰς σκέψεις μας. Τὸ ἁμάξι διέσχιζε τοὺς στενοὺς δρομίσκους τῶν συνοικισμῶν ποὺ ἁπλώνουνται πρὸ τοῦ νεκροταφείου. Ἔξαφνα ἄκουσα τὸν καθηγητὴ νὰ φωνάζῃ στὸν ἁμαξᾶ :

— Στάσου ἐδῶ.

Εἴμαστε ἀρκετὰ μακρυὰ ἀκόμη ἀπ' τὸ νεκροταφεῖο κι' αὐτὴ ἡ ἀπότομη στάθμευσις μὲ παραξένεψε. Ὁ καθηγητὴς τό ἀντελήφθη καὶ μοῦ ψιθύρισε :

— Θὰ σοῦ ἐξηγήσω...

Ἐνῶ προχωρούσαμε πεζῇ ὁ καθηγητὴς μοῦ εἶπε μιλῶντας σιγά :

— Δὲν ἔπρεπε νὰ φτάσουμε μὲ τὸ ἁμάξι ὡς τὸ νεκροταφεῖο. Δὲν πρέπει νὰ δώσουμε τὴν παραμικρὴ ὑπόψία. Γιὰ σκέψου... Ἂν μᾶς ἀντιληφθοῦν - Πρέπει νὰ φύγουμε σὰν νυκτοκλέφτες, χωρὶς νὰ μάθῃ κανεὶς ποτὲ τί ζητούσαμε ἐκεῖ μέσα. Ἔγνοια σου ὅμως... Θὰ μᾶς διευκολύνῃ στὴ δουλειά μας αὐτὸς ὁ ἴδιος ὁ Στῆβενς.

— Ὁ Στῆβενς ; Καὶ πῶς ;...

— Μὲ τὸν τρόμο ποῦχει σκορπίσει στοὺς φύλακας τοῦ νεκροταφείου.

— Ἔχετε δίκηο.

Περιπατήσαμε λίγο ἀκόμη καὶ φτάσαμε στὸ νεκροταφεῖο. Σταθήκαμε σὲ μιὰ γωνία γιὰ λίγα λεπτὰ καὶ κυττάξαμε γύρω μας. Εὐτυχῶς ὅλα ἦσαν ἥσυχα. Κι' αὐτὲς ἡ μικροταβέρνες, ἡ σκορπισμένες ἐδῶ κ' ἐκεῖ ἦσαν ἔρημες. Τὰ ἀραιὰ σπίτια κατάκλεισα. Ποῦ καὶ ποῦ κανένας βιαστικὸς διαβάτης ἢ ἡ σκιὰ κανενὸς ὑπόπτου...

Τὸ νεκροταφεῖο φάνταζε ἀπαίσιο καὶ θλιβερὸ κάτω ἀπ' τὸ σκοτάδι τῆς νύχτας μὲ τὰ ψηλά του κυπαρίσσια καὶ τὶς ἰτιές του.

— Πρέπει νὰ κάμουμε ἕνα γῦρο καὶ νὰ φτάσουμε στὸ πίσω μέρος, εἶπε ὁ καθηγητής. Ἐκεῖ εἶνε πιὸ ἔρημο καὶ πιὸ σκοτεινὸ τὸ μέρος καὶ θ' ἀνέβουμε τὸν τοῖχο εὐκολώτερα.

— Ὁ τοῖχος εἶνε ψηλός, εἶπα.

— Ἔχω λάβει τὰ μέτρα μου, μὴν ἀνησυχῆς. Μόνον ἂς ἀφήσουμε νὰ περάσῃ λιγάκι ἀκόμα ἡ ὥρα. Τί λέτε, πᾶμε νὰ πιοῦμε ἕνα οὐΐσκυ σ' αὐτὰ τὰ ὕποπτα καπηλεῖα ἐδῶ γύρω ;

Πλησιάσαμε στὸ κοντινώτερο καπηλεῖο, καθήσαμε καὶ παραγγείλαμε νὰ μᾶς φέρουν δυὸ οὐΐσκυ. Ὁ κάπηλος, ἕνας ρυπαρὸς καὶ ὕποπτος ἄνθρωπος· μᾶς ἔφερε ὅ,τι τοῦ ζητήσαμε κοιτάζοντάς μας συγχρόνως περίεργα.

Ὅταν ἐμείναμε μόνοι ὁ καθηγητὴς γύρισε καὶ μοῦ εἶπε :

— Πρέπει νὰ μείνουμε ἐδῶ, τουλάχιστον μισὴ ὥρα, ὅσο νὰ ἡσυχάσουν ὅλα γύρω μας.

Ἐνῶ τὰ ἔλεγε αὐτά, εἶδαμε νὰ διαγράφεται στὸ φωτεινὸ τετράγωνο τῆς πόρτας τοῦ καπηλείου ἡ σκιὰ τοῦ ταβερνιάρη. Τοῦ εἴχαμε φανῆ ὕποπτοι καὶ μᾶς παραμόνευε.

— Μὴ μιλᾶς δυνατά, μοῦ εἶπε ἔξαφνα ὁ καθηγητής. Αὐτὸς ὁ ἀχρεῖος κάθεται καὶ κρυφακούει. Γιὰ νᾶμαστε μάλιστα ἐντελῶς ἀσφαλεῖς, ἂς πληρώσουμε κι' ἂς φύγουμε... θὰ κάνουμε ἕνα γῦρο ὅσο νὰ περάσῃ ἡ ὥρα κ' ἔπειτα... ὁ θεὸς βοηθός...

Πληρώσαμε πράγματι κ' ἐφύγαμε. Στὴν ἀρχὴ ἐκάναμε ἕνα γῦρο στὶς σκοτεινὲς συνοικίες. Εὐτυχῶς κανεὶς δὲν μᾶς εἶχε παρακολουθήσει. Κατόπιν τραβήξαμε πρὸς τὸ πίσω μέρος τοῦ νεκροταφείου καὶ σταθήκαμε κάτω ἀπὸ τὸν ψηλὸ τοῖχο του.

Μόλις εἶδα τὸ ὕψος τοῦ τοίχου, εἶπα στὸν καθηγητή :

— Νομίζετε ὅτι θὰ μπορέσουμε ν' ἀνέβουμε σ' αὐτὸ τὸ τρομερὸ ὕψος ;

Ὁ καθηγητὴς χαμογέλασε καὶ μοῦ ἀπάντησε :

(Ἀκολουθεῖ)

Ἔφυγαν τρομαγμένοι !...